

Sibilla Aleramo

KRACHT IN MIJ OM LIEF TE HEBBEN

Kracht in mij om lief te hebben
vurig in de seizoenen uitgeoefend
soms duikt in de herinnering een verre herfst op
waarin ik dacht jou echt geraakt te hebben

ik dacht dat hij die mij volledig
meevoerde op hoge orkanen van verrukking
ook werkelijk bestond

hij rustte met zijn voorhoofd op mijn borst
vertelde mij zijn bittere verhalen
beluisterde opgewonden die van mij

wij voeren op een meer tussen de bergen
hoe fijn zou 't zijn geweest verstrengeld weg te zinken
tussen die kalm in 't water doezelende toppen

maar diep in 't hart trilde een ander water
in 't land waar Arethusa
groen in 't rechtvaardig eiland van de mythen ligt
in 't eiland dat van hem was
en samen gingen wij er nooit naar toe
o kracht in mij om lief te hebben
nooit werd jij echt geraakt
noch die keer noch met anderen daarna

maar toch ging jij in mij nimmer verloren
je nam zelfs steeds reusachtigere vormen aan

tot hoofdhaar en gezicht wit werden
toen goud en roze erin .verdwenen waren
tenslotte weet ik nu waarop jij was gericht
jij kracht in mij om lief te hebben
op 't hele menselijk geslacht was jij gericht
met al zijn smarten en zijn dwalingen

onmetelijke stoet onder 't gewelf der sterren
geslacht der mensen dat zo zelden vreugden kent
meren beroert met kalm in 't water doezelende toppen

instemt mer de Aarde in hoge hartstocht zich volgepropt
soms valt er iemand terug in de eenzaamheid der wanhoop
soms echter staat er iemand op die zijn vertrouwen
in een rechtvaardiger toekomst nooit verloochent

een toekomst zonder ooit nog moordpartijen
en zonder ooit nog oorlog haat of honger
geen honger meer naar brood geen honger meer naar macht

o rechtvaardige en broederlijke wereld
o kracht in mij om lief te hebben
tenslotte weet ik nu waarop jij was gericht

Uit: Frans van Dooren, *Gepolijst Albast*, p. 337-338.

Italians origineel:

POTENZA IN ME D'AMORE

Potenza in me d'amore
nelle stagioni esercitata strenua
riemerge talora nella memoria un autunno remoto
che raggiunto invero il tuo segno credetti

credetti esistesse veramente
quegli che tutta m'accogliesse
in alti uragani di gioia

poggiava grande la fronte sul mio petto
le sue dure storie mi narrava
le mie tante fremendo ascoltava

navigavamo su un lago fra i monti
caro sarebbe stato profundare avvinti
fra quelle cime riverse in lor cheto sonno

ma in cuore un'altr'acqua tremava
là ove Aretusa giace
verde nell'isola giusta dei miti
l'isola ch'era la sua
e insieme mai vi andammo

oh potenza in me d'amore
raggiunto non era il tuo segno
neppur quella volta né con altri dopo mai

ma in me tuttavia tu non perivi
ingigantivi anzi più sempre

sinché bianco il capo e bianco il volto
vanito il color oro e quel delle rose
ora so alfine a che eri rivolta
tu potenza in me d'amore

alla intera gente umana rivolta
eri per i dolori per gli errori suoi

immenso stuolo sotto l'immensa volta di stelle
umana gente che sì di rado conosce gioie
sfiora laghi con lor cime riverse in cheto sonno

assentisce alla Terra con alta passione
poi taluno ricade e solitario dispera
taluno invece sua fede mai non smentisce
in un domani giusto del mondo

domani senza mai più eccidi
mai più guerra né odio né fame
né fame di pane né fame di dominio

oh giusto e fraterno mondo
oh potenza in me d'amore
ora so alfine a che eri rivolta

1946

Da: Sibilla Aleramo, *Luci della mia sera*, Roma: Editori Riuniti, 1956.